

วิญญานหนังสือพิมพ์ (คำเตือนจากเพื่อนเก่าอีกครั้ง)

สนามราษฎร์ คัดจากตามที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ ประชาธิปไตย ฉบับวันที่ ๙, ๑๑, ๑๒, ๑๔, และ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๗ รวมไปถึงการใช้ตัวหนา ตัวเอียง และตัวใหญ่

โคลงสี่สุภาพ

ขันเอยขันมมนุษย์บ้า

ฟ้าม่านดำทมีนมอ

ฟอกถ่าน...ถ่านจักลอบ

ผงถ่านฟอดฟุ้งอื้อ

คนชั่วใจถ่านเหี้ยม

สมันเปิบมูมมามมัน

ผงถ่านเประอะตัวคัน

“ถ่านไม่ดำดอกคะร้าย!”

มवलชนหวัวหะห้าย

สู่อิมเอือบอกมัน

หางโพล่ปิดหางหัน

“เฮี้ยนี้หางต้องห้าม

บวมบอ หุยฮา!

มีดตื้อ

ชาวอล่อง มีถา

อาบหน้าตนเอง!

โมหัน หนึ่งฮา

มาบ...ม้าบ!

คะเยอยุ่ง (ลิงเอย!)

ร้านร้อง...กิวกิว!

โให้หรรษ์

เมือบม้าม

แหกปาก ปรามฮือ

อย่าเว้ยอย่าเหิน”

(เอือบอก. อิมแปรจนทั้นหัวอกเอ้อเร้อเอ้อเต้อ; เมือบ; แแปรจนถึงใจ)

ยานีลำนํ้า

กุ่ม กุ่ม เอ้าหุยฮา
สูเอยช่างคือตั้ง
สูคนหนังสือพิมพ์
ทฤษฎีอุดมการ
อาวุธหนังสือพิมพ์
เพนทวนอันคมกล้า
คือปากและคือเสียง
เปิดโปงที่เลวทราม
สะท้อนความทุกข์ยาก
ชี้ทางเป็นแนวนำ
เข้าร่วมในแนวรบ
ใช้ยื่นสังเกตการณ์
ทวนทองต้องเพนทวน
เพนทวนที่เข้าข้าง
โคมทองต้องส่องทาง
สาดแสงอันร้อนรน
นี่คือจรรยาบรรณ
คือเกียรติและศักดิ์ศรี
คือเลือดอันเดือดพล่าน
คือใจแต่เดี้ยวดวง
แต่ดูสิเลวชาติ
หลงรสที่เลียลิ้ม
ทั้งเกียรติและศักดิ์ศรี
อันอึ้งตลิ่งงัน
เปิบโป้สวาปาม
มูมมามและมึนเมา
น้ำเงินที่เขาขุ่น
น้ำข้าวที่จางใส
สูลีมประชาชน

จะขอโให้ให้ตูมตั้ง
กระด้างดำในสันดาน
มาแปลงเพศเป็นคนพาล
วิชาชีพอันลือชา
คือปลายคมแห่งปากกา
และโคมทองอันวาววาม
ของมวลชนอยู่ทุกยาม
และเทอดทูนพิทักษ์ธรรม
และสาเหตุที่เงื่อนงำ
และเป้าหมายอันโอฬาร
ประชาชาติด้วยมือชาญ
เอาตัวรอดอยู่ริมทาง
ที่กล้าแกร่งบ่เพนกลาง
อยู่เคียงคู่กับมวลชน
และสัจธรรมแก่ใจคน
ให้ปีศาจปลาดหนี
อุดมการทั้งมวลมี
อันสุดแสนจะแหนหวง
เป็นพรายผุดในกลางทรวง
และวิญญาณหนังสือพิมพ์
ได้เศษบุญมาชมชิม
ก็ทิ้งสิ้นทุกสิ่งสรรพ
อุดมการจรรยาบรรณ
เพราะน้ำเงินที่งามเงา
ตะกรามชดบ่สร้างเขา
จนเมื่อบ่ม้ามด้วยยามใจ
เพนบุญคุณเหนือสิ่งใด
ช่างโอชาจนกล้าตาย
ด้วยเห็นคนว่าเป็นควาย

น้ำข้าวจากมือนาย
เปิบข้าวทุกคราวคำ
เหงื่อที่สุก
ข้าวนี้หะมีรส
เบื่องหลังสิทุกข์ทน
จากแรงมาเป็นรวง
จากรวงเป็นเม็ดพราว
เหงื่อหยดสักก็หยาด
ปูดโปนก็เส้นเอ็น
น้ำเหงื่อที่เรือแดง
สายเลือดกุดทั้งสิ้น
เจ้ากรรมตระกรมกิน
เห่าโห้งเป็นรายวัน
สูคนหนังสือพิมพ์
เลียตีนจนนายตาย
ในมือสูถือทวน
ถือทวนพิทักษ์มาร
ทวนทองเป็นทวนทาส
โคมทองทมิ้นดำ
สูโทษหนังสือพิมพ์
ใส่ร้ายและป้ายสี
บัดนี้สีแจ่งชัด
สอบสวนกระทั่งความ
ยิ่งค้นก็ยิ่งพบ
นอกมุ้งและในมุ้ง
สุทาสรายวันเอย
เด่นเหยงเข่งเหยอ
สาดไฟและใส่ความ
ปกปิดที่อัปรีดิ์
กล่าวเท็จต่อทุกทิศ

ช่างย้อมสูจนโหดหิน
จงสูจำเปนอาจิด
จึงก่อเกิดมาเป็นคน
ให้ชนชิมทุกชั้นชน
และขมขื่นจนเขี้ยวคาว
ระยะทางนั้นเหยียดยาว
ล้วนทุกข์ยากลำเค็ญเข็ญ
ทุกหยดหยาดล้วนยากเย็น
จึงแปรรวงมาเป็นกิน
และน้ำแรงอันหลังริน
ที่สูชดกำซาบพิน
เพียงน้ำข้าวก็เฝ้ามั่น
เพื่อแทนคุณอยู่วันวาย
ประเภทอ้อมแล้วลืมา
ยังอ้อมผีด้วยใจพาล
แต่เดินทวนกระแสราร
และทิมแทงผู้ทอดธรรม
และเปลี่ยนคำจากทองคำ
ดั่งสีเลือดพวกกาลิ
ว่าปั้นข้าวขึ้นโจมตี
และใส่ไฟด้วยใจทราม
เพราะกรรมการได้ติดตาม
เรื่องโก่งกินจนสิ้นพุง
เปนข้าวก็องสะเทือนกรุง
ล้วนจับได้... (ว่าไงเกลอ?)
ช่างไร่ร้ายเสียจริงเออ
ดั่งหมาบ้าชี้เข้าผี!
หนังสือพิมพ์ที่ทำดี
และบิดเบือนอย่างไร่าง
และหลอกลวงต่อทุกทาง

มุ่งหวังจะอำพราง
 ยิ่งดินยิ่งร่นแรง
 พวกเจ้าป่าวควายควาย
 เสียงแข่งจากสิบทิศ
 ความแค้นนั้นลุกเรือง
 แต่สูสีสันดาน
 ถูกถุยยังหน้าทอน
 กู้ก้อนและร้องแรก
 ล้วนแล้วแต่กาลี
 สูแค้นหนังสือพิมพ์
 ด้วยเล่ห์และด้วยกล
 โอมอ่าน “คาถาแดง”
 ทุดถุย... เจ้าสาธารณ์
 แหกปากสำราทลออก
 ผีเหวยจะหลอกใคร

ด้วยเหลี่ยมเล่ห์กโบาย
 ยิ่งเรื่องแดงจนเห็นลาย
 ก็ล้วนมาร “โจรการเมือง”
 คือเสียงคนที่แค้นเคือง
 ในกลางใจของปวงชน
 กระจ่างดำยังดินร่น
 ประสาเปรตที่อัปรีย
 คำรนเรียกพวกเผ่าผี
 จะกล้ากลืนและกินคน
 ที่เทอดธรรมอย่างคงทน
 จะทำลายให้แหลกลาญ
 ด้วยหมดพุงจะรังควาญ
 จะนี้ฤที่ชื่อไทย
 และกลับกลอกจนเจใจ
 อย่าหลงคุดเข้าหุย...ฮา!

โคลงห้าพัฒนา

คนบ่แพ้
 เปรตอัปรีย
 แรงคนดี
 ล้มผีขัว
 จงอย่าท้อ
 ไทยบ่เคย
 ไซ้ผีเลย
 คนแท้ลีน
 กรุงเทพ ฯ โพน
 ไซ้ผีลง
 มีแต่พงค์
 ปล้นเมืองม้าง

ภัยผี
 ปลุกปล้ำ
 ตุมตอก
 ขวิดตีน คาตีน!
 ไทยเหวย
 ต่าวดิน
 หลอนหลอก
 หลอกคน
 ไพรพง
 ล่าล้าง
 ผีดิบ
 มอดหาย

(ม้าง ภาษาไทยอีสาน แปลว่าล้างผลาญ, ทำลายล้าง, มล้าง)

ยานีลำนํ้า

อาคนหนังสือพิมพ์
สูงงอย่าเงียบง่า
ถึงจนก็ยึดมั่น
ศักดิ์ศรีอุดมการ
ถึงตายก็ยอมตาย
ทำดีให้ทรงจำ
มวลชนสี่คือนาย
หม่อมหัวเข้ารับใช้
วิญญานหนังสือพิมพ์
ทวนทองในมือขวา
จงเดินและก้าวเดิน
กล้าแกร่งด้วยแรงใจ
ปกปักรักษาพิทักษ์ผล
ฝ่ามหนต์ของผองมาร
พันผ้า “คาถาแดง”
ใจไทยที่อดทน
เมืองทองที่ชื่อไทย
ผีร้ายที่ครีมคราง
อาคนหนังสือพิมพ์
แนวรบของมวลชน
เส้นทางที่สู้เดิน
เพื่อนสู่อีกมีดมีว
มีมากดอกกมลชน
มหาโจรที่โก่งกิน
มือสู่มือน้อยน้อย
ประสานให้แน่นแน่น
มือนี่จะมีพลัง
มือนี่จะทลายท่า

ที่รักไทยและเทอดธรรม
เพราะกลัวภัยกระพือพาล
จรรยาบรรณอย่างซึ้นบาน
บ่ขายกินสักเพียงคำ
เพื่อเทอดไทและเทอดธรรม
แก้ใจคนทุกดวงใจ
ที่บุญคุณนั้นเกินใคร
ตั้งวังงานที่ชาญนา
ธำรงค์ศักดิ์บ่สร้างชา
และมือซ้ายคือโคมไฟ
อย่างดุ่มด้นอย่าเกรงใด
และศรัทธาวิชาชาญ
ประโยชน์ชาติจากมือพาล
อุทิศตัวบ่กลัวมหนต์
ไปข้างเคียงกับมวลชน
จะคำจุนบ่เคยจาง
ถึงที่บ่ทีมทุกทิศทาง
อย่าหวังเลยจะกลืนคน
ที่เทอดธรรมจงอดทน
นั้นแน่นหนาจงอย่ากลัว
มิใช่เดินลำพังตัว
ตั้งผงทรายในแผ่นดิน
ที่ทุกข์ทนอยู่อาจิดน
สิโดดเดี่ยวในดินแดน
อันคนคอยจะดูแคลน
เปนมือเดียวที่มืหีมา
กว่ามือใดในโลกา
แม่เทพไท้อย่างทรง

ใจสู้ที่ทอดถอน
รวมกันให้มันคง
ใจนั้นจะพลันเกิด
ใจนั้นจะปานเคียว
มือนั้นและใจนั้น
แล้วผีที่คุกคาม
...ถูกละ ได้ดีน...

.....
ทุกผีที่ถือสา
ดวงใจที่โหดเหี้ยม-
คนไทยนั้นใจไท
มือไทยกับมือมาร

...อห่า! มาสู้กันให้มันมือ... มา!...ให้มันมือ!
วิญญูณหนังสือพิมพ์
หลอมลนด้วยเปลวป้อ
ใครคนหนังสือพิมพ์
มวลชนย่อมขมใจ
ใครคนหนังสือพิมพ์
เสียงแข่งจะยาวนาน
ใครคนหนังสือพิมพ์
ชื่อเสียงจะคงทน
ใครคนหนังสือพิมพ์
จารึกบนหนังหมา
อาสูพวกกาฝาก
พื้นฐานนั้นโง่งเงน
อาเพื่อน (ยังเรียกเพื่อน)
อย่าด่าและดิงตัน
“เจ้าชื่อต่อคนคด
ลูกหลานจะอายใจ
สูเอยประวัติศาสตร์

แทบขาดรอนละลายลง
กับมวลชนเป็นใจเดียว
พลังกล้าอันกลมเกลียว
ที่คมขาวะวาววาม
ผนี่กกันอย่างงดงาม
จะซบสั่นอยู่ใต้ตีน!
จะซบสั่นอยู่ใต้ตีน!
อยู่ใต้ตีน!
แต่แหกปากว่าถือศีล
ชะตาธิญาจะกล้าหาญ
และมือไทยนั้นทันทาน
จะสู้กันให้มันมือ

นั้นลุกโรจน์กระพือฮือ
จนเหลือคนที่ทนไฟ
ที่ทรงงในนามไทย
และชมชื่นในผลงาน
ที่ทรยศอดมการ
เปเนเดนปากของปวงชน
ที่ทรงงในนามคน
ตั้งรุ่งทาบนภา...บา!
ที่ขายตัวเพื่อเงินตรา
ประจานนานถึงหลานเหลน
จะตายทรากเป็นกากเดน
จะพังพ้ออยู่นับวัน
จะขอเตือนอีกครั้งครัน
อย่าดื้อเดินจนเกินไกล
แต่ทรยศต่อคนไทย
ที่มีพ่อเปเนคนทราวม”
จะจารึกประจานนาม

ตัวอย่างแสดงความ
ครั้งนี้เป็นสุดท้าย

อย่ารอจนสายไป

สกุลถ้อยแห่งกรุงไทย
ถ้าไร้อายก็ตามใจ

จะครางอา...นิจจากู!

ด้วยความปรารถนาดีจากเพื่อนเก่า!

“กวี ศรีสยาม”